

Arrest

nr. 209 690 van 20 september 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier sedert zijn aankomst in het Rijk in september 2006 diverse asielaanvragen ingediend, ettelijke verblijfsprocedures in het licht van de artikelen 9 bis en 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) opgestart en over dit alles beroepsprocedures gevoerd. Ze hebben tot niets geleid. Aan verzoeker werd ettelijke malen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 30 november 2017 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ten aanzien

van verzoeker, die dezelfde dag betekend werd. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aangevochten.

Op 30 november 2017 legt de verwerende partij verzoeker tevens een inreisverbod op dat gepaard gaat met voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : C.J.

voornaam : A.

geboortedatum : 10.12.1976

geboorteplaats : Monrovia

nationaliteit : Liberia

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 30/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 15/05/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een pv (BG.60.L6.15222/2017) van de Politie van Oostende voor inbreuken op de drugswetgeving. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde, daarom kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene vroeg asiel aan in België en diende verschillende aanvragen tot regularisatie op basis van de artikels 9bis en 9ter van de wet van 15/12/1980 in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een pv (BG.60.L6.15222/2017) van de Politie van Oostende voor inbreuken op de drugswetgeving. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde, daarom kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de materiële motiveringsplicht.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat dit artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn

2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient dus een individueel onderzoek en een individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

1.

De bestreden beslissing vermeldt dat er meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven, waarvan het laatste ter kennis werd gebracht op 15.05.2014, en dat deze niet werden uitgevoerd. Verder is er de beschuldiging van "hardnekkigheid" en luidt het dat verzoeker "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven".

De Dienst Vreemdelingenzaken verliest hierbij uit het oog dat verzoeker beroep aantekende tegen het bevel dat hij ontving op 15.05.2014, en dat uw Raad hierover nog geen uitspraak heeft gedaan.

Zoals boven beschreven verkeert verzoeker in een psychisch verschrikkelijke toestand.

Hij is al die jaren steeds zijn vrees voor een terugkeer naar zijn land van herkomst blijven uiten, en sinds hij zijn homoseksualiteit heeft ontdekt en actief beleeft is die vrees alleen maar groter geworden, zodat hij recent een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend.

In deze omstandigheden kan het verzoeker niet verweten worden dat hij het land niet heeft verlaten.

2.

Er blijkt een pv van de politie van Oostende te zijn m.b.t. de drugswetgeving. Dit betreft uiteraard geen correctioneel vonnis of arrest. Verzoeker is cannabis beginnen gebruiken om even aan de voortdurende fysieke en psychische pijn te kunnen ontsnappen.

Dit maakt hem echter geenszins een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker kwam nooit eerder in aanraking met politie of gerecht. Indien verzoeker een regelmatig leven zou kunnen leiden en de verzorging kunnen genieten die hij echt nodig heeft, zou hij wellicht geen behoefte meer hebben aan cannabis.

3.

Verzoeker stelt tenslotte vast dat meteen is gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar voor het inreisverbod, terwijl er in casu duidelijk humanitaire - voornamelijk medische - redenen aanwezig zijn, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken weet had en waardoor men zich had kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

De aanvragen op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet die verzoeker indiende, werden immers niet afgewezen omdat zijn medische toestand niet ernstig zou zijn, maar slechts omdat de behandeling in het land van herkomst ter beschikking zou zijn (quod non, volgens verzoeker)

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd en schendt het artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat "□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; □ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd." In dit verband wordt gesteld, "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 15/05/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een pv (BG.60.L6.15222/2017) van de Politie van Oostende voor inbreuken op de drugswetgeving. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde, daarom kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan." Dit zijn vaststellingen in het licht van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met oog op verwijdering van 30 november 2017 waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat verzoeker niet heeft aangevochten.

De duur van het inreisverbod wordt vastgelegd op drie jaar en dit wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene vroeg asiel aan in België en diende verschillende aanvragen tot regularisatie op basis van de artikels 9bis en 9ter van de wet van 15/12/1980 in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een pv (BG.60.L6.15222/2017) van de Politie van Oostende voor inbreuken op de drugswetgeving. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde, daarom kan geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.4. Waar verzoeker vooreerst aanvoert dat hij beroep heeft aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2014 en dat hierover nog geen uitspraak werd gedaan, wijst de Raad erop dat bij arrest nr. 207 699 van 13 augustus 2018, het beroep werd verworpen dat werd ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij van 15 mei 2014 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat bij arrest nr. 207 700 van 13 augustus 2018 het beroep werd verworpen dat werd ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij van 15 mei 2014 waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd. Het feit dat het laatst vermelde beroep nog niet beslecht was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan de wettigheid ervan, aangezien de bestreden beslissing verwijst naar meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die niet werden uitgevoerd en een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet reeds kan worden opgelegd als een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dus zelfs als het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2014, dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bekleed is met het privilège du préalable, later zou worden vernietigd – quod non – blijft nog steeds de vaststelling overeind dat er andere bevelen om het grondgebied te verlaten zijn waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven. Meer bepaald kan worden verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2013 dat werd gegeven nadat de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen voormelde beslissingen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 115 777 van 16 december 2013. Verder kan er worden verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) dat dateert van 12 januari 2015 en waarvan werd kennis gegeven met een ter post aangetekende brief op 16 januari 2015. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd niet aangevochten. Er kan ook worden verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2017 dat werd uitgereikt nadat de verwerende partij op dezelfde dag verzoekers derde aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk had verklaard. Ook dit bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 14 augustus 2017, werd niet aangevochten.

2.5. Verzoeker kan bezwaarlijk verwijzen naar zijn vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst en zijn psychische toestand om te verantwoorden dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden uitgereikt. De medische en humanitaire verblijfsprocedures alsook asielprocedures die verzoeker heeft opgestart, zijn op niets uitgedraaid. Na 10 juli 2013 heeft verzoeker op geen enkel moment het signaal gekregen van de verwerende partij dat hij omwille van zijn asielrelaas of zijn medische situatie geen gevolg moest geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem uitgereikt werden. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij geen gevolg moet geven aan de in punt 2.4. bedoelde bevelen om het grondgebied te verlaten omwille van zijn homoseksualiteit die hij daarna “ontdekt”.

2.6. Voor zover voor wat betreft de duur van het inreisverbod onder het kopje “drie jaar” onder meer wordt verwezen naar de openbare orde die verzoeker geschaad heeft en naar het handhaven van de openbare orde, dient de Raad op te merken dat verzoeker de vaststellingen die gedaan werden in een proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst, met name inbreuken op de drugswetgeving – die wel degelijk de openbare orde raken – niet onderuit kan halen door simpelweg te beweren dat hij nog niet werd veroordeeld en dat hij cannabis gebruikte voor eigen doeleinden, met name om aan zijn voortdurende fysieke en psychische pijn te kunnen ontsnappen. Verzoeker werd betrapt met in zijn jas 8 verpakkingen met een kleine hoeveelheid cannabis gaande tot 1,8 gram en in zijn kamer werd 28,8 gram weed gevonden. In zijn portefeuille stak 340 euro cash.

2.7. Waar verzoeker bekritiseert dat de verwerende partij meteen koos voor de maximumtermijn van drie jaar voor het inreisverbod en in dit verband opwerpt dat er *“in casu duidelijk humanitaire-voornamelijk medische-redenen aanwezig zijn, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken weet had en waardoor men zich had kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod”* en er vervolgens op wijst, *“De aanvragen op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet die verzoeker indiende, werden immers niet afgewezen omdat zijn medische toestand niet ernstig zou zijn, maar slechts omdat de behandeling in het land van herkomst ter beschikking zou zijn (quod non, volgens verzoeker)”*, dient de Raad op te merken dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verzoekers derde aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk was verklaard bij beslissing van de verwerende partij van 24 juli 2017, die betekend werd op 20 november 2017. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend. De eerste aanvraag om medische redenen werd eveneens onontvankelijk verklaard op 21 december 2007 en de tweede aanvraag werd ongegrond verklaard op 10 juli 2013. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 115 777 van 16 december 2013. Verzoeker kan bezwaarlijk de verwachting koesteren dat de verwerende partij zich onthoudt van het opleggen van een inreisverbod indien de medische aanvragen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing werden verworpen. De Raad ziet voorts niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom de verwerende partij geen inreisverbod mag opleggen indien zij op 10 juli 2013 geen verblijfsmachtiging om medische redenen heeft toegekend omdat de behandeling voor verzoekers medische aandoeningen beschikbaar is in het land van herkomst. De loutere overtuiging van verzoeker dat de behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar is kan bezwaarlijk volstaan in dit verband.

2.8. De Raad kan ten slotte de verwerende partij volgen wanneer ze in haar nota opmerkt *“Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.”*

2.9. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog en zijn verwijzing naar de parlementaire voorbereiding inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden van zijn geval in de zin van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of deze op een disproportionele wijze zou beoordeeld hebben.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Schending van het beginsel audi altérant partent. Schending van de materiële motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de wettelijke grondslag voor de bestreden beslissing, zet de Terugkeerrichtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest en het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder tegen wie een maatregel overwogen wordt die hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en beschermen het gelijklopende recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zo'n beslissing wordt genomen.

De waarborgen vastgesteld in het Handvest zijn in casu van toepassing.

De bestreden beslissing betreft een maatregel die verzoeker negatief zal beïnvloeden, aangezien deze, tezamen met het bevel om het grondgebied te verlaten, het privéleven dat hij in België opbouwde en dat beschermd wordt door het artikel 8 van het E.V.R.M., afbreekt. Bovendien koestert verzoeker zoals vermeld nog steeds de vrees voor een behandeling strijdig met het artikel 3 van het E.V.R.M. in zijn land van herkomst, zodat er zeer duidelijk een negatieve invloed is van de bestreden beslissing op zijn leven. Hij kan bij een eventuele gedwongen terugkeer immers niet meteen opnieuw de veiligheid van het Schengengebied opzoeken.

2.

Verzoeker dient aan te tonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een andere beslissing zou kunnen hebben nemen, mocht hij wel gehoord zijn voordat men overging tot het nemen van de bestreden beslissing.

Dit is het geval.

Hij had met name alle humanitaire redenen kunnen opgeven op basis waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken zich had kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker had kunnen melden dat zijn medische toestand de laatste maanden opnieuw erg verslechterd is.

Verzoeker heeft zowel fysiek (rug) als psychisch (posttraumatisch stresssyndroom en depressie met zelfmoordneigingen) nog steeds grote problemen, die maken dat hij zich letterlijk en figuurlijk niet meer staande kan houden. In het gesloten centrum moeten medebewoners hem de trappen op- en afdragen omdat hij deze zelf niet kan nemen. Zijn psychologe bij Dokters van de Wereld was zowaar opgelucht bij het bericht dat haar patiënt opgepakt was, omdat dat tenminste betekende dat hij zich niet van het leven beroofd had, iets waar ze hem sinds hun meest recente gesprekken van enkele dagen voordien toe in staat achtte... Het personeel van het gesloten centrum omschrijft verzoeker als 'zeer angstig', en verzoeker huult er quasi continu. Hij heeft verder sinds zijn aanhouding niets meer kunnen eten, en wordt voortdurend in het oog gehouden omdat het risico op zelfdoding zeer snel duidelijk is geworden bij de medische staf.

Hij zou hebben kunnen onthullen dat hij de laatste jaren bovendien worstelde met zijn seksuele voorkeur. Om in zijn levensonderhoud te voorzien heeft verzoeker zich namelijk geprostitueerd in het homomilieu, en hoewel hij er zelf heel veel moeite mee had aanvaardde hij gaandeweg zijn homoseksualiteit. Zijn angst voor een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst werd gezien de totale afkeer voor homoseksualiteit daar nog veel groter. Omdat hij zich door zijn afkomst en opvoeding heel erg schaamde voor zijn gevoelens kon hij er met niemand van de hem omringende hulpverleners over spreken, wat de psychologische problemen uiteraard nog verergerde.

Verzoeker zou hebben kunnen uitleggen dat hij cannabis gebruikte om even aan deze voortdurende fysieke en psychische pijn te kunnen ontsnappen. Dit maakt hem echter geenszins een gevaar voor de openbare orde. Indien verzoeker een regelmatigere leven zou kunnen leiden en de verzorging kunnen genieten die hij echt nodig heeft, zou hij wellicht geen behoefte meer hebben aan cannabis.

Deze informatie had tot een andere beslissing kunnen leiden.

3.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 126 158 van 24 juni 2014 inzake Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar het middel op zich als ernstig werd bevonden wegens schending van artikel 41 Handvest in samenhang met artikel 8 EVRM wat het tweede vermelde arrest betreft.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 168 654 van 30 mei 2016, uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Zo heeft uw Raad, in het arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014, gesteld (...):

"In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden."

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïmplementeerd in het middel heeft geschonden.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden."

2.11. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35), quod in casu. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.12. Verzoeker is van oordeel dat, mocht hij zijn gehoord door de verwerende partij, hij humanitaire redenen had kunnen opgeven die de verwerende partij ertoe zouden hebben aangezet om de bestreden beslissing niet te treffen. Verzoeker gaat daarna dieper in op zijn medische toestand, zijn homoseksualiteit en zijn vrees voor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker stelt dat hij aan de verwerende partij zou hebben uitgelegd dat hij cannabis gebruikte om aan fysieke en psychische pijn te ontsnappen.

2.13. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing zijn er diverse medische en humanitaire verblijfs-, asiel- en beroepsprocedures afgerond die op niets zijn uitgedraaid, zodat de elementen die hierin aan bod kwamen de verwerende partij er niet toe zouden hebben aangezet om verzoeker geen inreisverbod op te leggen. De Raad ziet verder niet in hoe verzoekers relaas inzake zijn homoseksualiteit dat hij zou hebben meegedeeld bij zijn horen door de verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, deze had kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod, als dit relaas nog niet het voorwerp is geweest van een asielaanvraag en verzoeker al twee asielprocedures achter de rug had waarbij hij dit gegeven niet eerder heeft aangekaart. Alleszins gold de waarborg vermeld in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet mocht verzoekers asielrelaas na het opleggen van het inreisverbod gegrond worden bevonden, aangezien deze bepaling stelt, *"Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."* Verder wijst de Raad erop dat hij bij arrest nr. 199 831 van 19 februari 2018 verzoekers beroep verworpen heeft dat hij had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018. In deze beslissing werd verzoekers derde asielaanvraag beoordeeld die hij had ingediend op 6 december 2017, zijnde na het treffen van de bestreden beslissing, en waarin hij zich baseert op zijn homoseksualiteit en zijn medische (fysieke en mentale) problemen. De commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen is tot het besluit gekomen dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Voor wat betreft de uitleg van verzoeker waarom hij cannabis gebruikte die hij zou hebben meegedeeld bij zijn horen, volstaat het te verwijzen naar punt 2.6.

2.14. De Raad merkt ten slotte nog op dat het betoog van verzoeker eerder gericht is tegen een verwijderingsmaatregel dan tegen de bestreden beslissing. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, *“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.”* (onderlijning in het verzoekschrift).

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA